

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-1984/2023-34

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, sudac toga suda Nikola Raguz kao sudac pojedinac u pravnoj stvari I tužitelja Zorana Topalušića iz Zagreba, Ljublanica 50a, OIB 31685700865 i II tužitelja Nade Topalušić iz Zagreba, Ljublanica 50a, OIB 98733680417 koje zastupa odvjetnik Ana Galoši Comisso iz Zagreba, protiv I tuženika Raiffeisenbank Mittlere Südoststeiermark eGen iz Austrije, Paldau 40, 8341 Paldau, OIB 25376204437 i II tuženika VERBRIEFUNG & Co. d.o.o. iz Zagreba, Hribarov prilaz 6a, koje zastupa odvjetnik Nikola Remenar iz Zagreba, poradi isplate, nakon održane glavne i javne rasprave 2. lipnja 2026. godine, u nazočnosti opunomoćenika stranaka, dana 10. srpnja 2026. godine,

presudio je

I Prihvaća se dio tužbenog zahtjeva I tužitelja Zorana Topalušić i II tužitelja Nade Topalušić koji glasi:

"1.Utvrđuju se ništetnim pojedine odredbe Ugovora o jednokratnom kreditu br računa: 545.392 koje glase: A /predmet kredita i uvjeti u dijelu odredbe koji glasi:

-jednokratni troškovi obrade EUR 1.500,00

-jednokratna naknada EUR 400,00

- Kod promjene uvjeta dolazi do promjene roka dospijeca.

-Za fiktivnu godišnju kamatnu stopu kod zakašnjenja plaćanja vidi plakat na šalteru.

točka B/ Ugovora o jednokratnom kreditu u dijelu koji glasi: 1.Obračun preko računa: kreditni račun... može ga se teretiti za povlačenje , kapitala, kamate i sve dodatne pristojbe (provizije, troškove,izdavanje gotovine itd.) sve troškove...

4. Klauzula o promjenjivosti kamata: Ako nije ugovoreno drugačije vrijedi slijedeće: vjerovnik ima pravo promijeniti uvjete iz ugovora u skladu s novčanim i kreditnim prilikama ili prilikama na tržištu kapitala, ili ekonomskim prilikama zajmoprimca..."

II Nalaže se I tuženiku Raiffeisenbank Mittlere Südoststeiermark eGen isplatiti tužiteljima iznos od 1.500,00 eur i 400,00 eur od 5. ožujka 2009. godine do isplate, sve po stopi određenoj do 31. srpnja 2015. godine po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je

vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. godine do 31. prosinca 2022. godine po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima, izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, te od 1. siječnja 2023. godine do 29. prosinca 2023. godine po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvoga kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena i od 30. prosinca 2023. godine do isplate po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za svako polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi za dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, a u roku od 15 dana.

III Odbija se dio tužbenog zahtjeva I tužitelja Zorana Topalušića i II tužitelja Nade Topalušić koji glasi:

"11 zaštita podataka: Primatelj kredita izjavljuje svoju suglasnost da se svi podaci koji se odnose na njega u okviru ovog kreditnog ugovora predaju dalje na u bankama uobičajen način, osobito u interesu zaštite vjerovnika..."

Utvrđuju se ništetnim Sporazumu o reguliranju međusobnih odnosa, od 16.09.2019.g. sklopljen između pravnog prednika I. tuženika i II tuženika."

IV Svaka strana snosi svoj trošak parničnog postupka.

Obrazloženje

1. Tužitelji u tužbi od 21. ožujka 2023. godine tvrde da su s pravnim prednikom I. tuženika sklopili Ugovor o jednokratnom kreditu broj računa: 545.392 na iznos od 50.000,00 € (eura) u veljači 2009.g., koji kredit je bio namijenjen za obnovu nekretnine, u kojoj stanuju tužitelji. Ugovor o jednokratnom kreditu sastavio je pravni prednik I. tuženika (dalje u tekstu I. tuženik), koji ugovor je sastavljen na njemačkom jeziku, sa djelomičnim, neovjerenim prijevodom na hrvatski jezik, potpisan od strane tuženika i dostavljen tužiteljima, korisnicima na potpis. Pregovori o odredbama ugovora, obvezama i rizicima za korisnika kredita niti prije niti za vrijeme potpisa nisu nikada vođeni. Predmetni Ugovor o kreditu je obrazac koji je sastavio jednostrano I. tuženik i potpisanog dostavio na potpis korisnicima kredita. Odredbe ugovora tužiteljima nije nitko tumačio od strane I. tuženika kao kreditora, a isti ugovor su korisnici kredita prvi puta imali priliku vidjeti tek kod potpisa ugovora. Sa I. tuženikom u kontakt je I. tužitelj došao preko posrednika, koji je prikupio podatke o tužiteljima i nekretnini, te je sve u ime tužitelja dostavio tuženiku, nakon čega je odobren kredit, sastavljen ugovor i takav predan na potpis tužiteljima, već potpisan od strane tuženika. Namjena kredita br. računa: 545.392 navedena je za obnovu nekretnine, sa kamatom od 7,50%, zakonskom zateznom kamatom od 5,00%, a kojim ugovorom je tužiteljima priznat status potrošača. Ugovorom o jednokratnom kreditu br. računa: 545.392, u točki A) Ugovora 1. stranica: ugovorena je i dodatna obveza korisnika

kredita na uplatu jednokratnih troškova za obradu kredita u visini od 1.500,00 € te jednokratna naknada od 400,00 €, te izuzetno visoka efektivna godišnja kamatna stopa od 8.4%, te je navedeno da „kod promjene uvjeta dolazi do promjene roka dospijeca”-bez ikakvih parametara u ugovoru iz kojih bilo razvidno o kojim uvjetima se radi, niti u kojim okolnostima i temeljem kojih parametara se isti mijenjaju. Nadalje Ugovorom o jednokratnom kreditu br računa: 545.392, u točki A Ugovora na drugoj stranici ugovorena je i FIKTIVNA GODIŠNJA KAMATA-kod zakašnjenja u plaćanju vidi plakat na šalteru.-koja odredba je u cijelosti neodređena i neodrediva. Također predmetnim ugovorima trgovac, u konkretnom slučaju I. tuženik je ugovorio i mogućnost da jednostrano promijeni uvjete kreditiranja, točka B.4 Ugovora koje glasi: "Ako nije drugačije ugovoreno vrijedi slijedeće: vjerovnik ima pravo promijeniti uvjete iz ugovora...." u ugovoru nisu navedeni apsolutni nikakvi parametri temeljem kojih bi I. tuženik mijenjao uvjete kreditiranja iz konkretnog pravnog odnosa. Nadalje ugovorom je također obuhvaćeno pravo trgovca, u konkretnom slučaju tuženika da za sve dospjele obroke za glavnicu i kamate, proviziju, troškove i ostala davanja tereti konto korisnika kredita – s tim da nije navedeno o kojim troškovima, provizijama, niti ostalim davanjima se radi, niti u ugovoru postoje bilo kakvi parametri temeljem kojih bi se navedeno moglo utvrditi. Ponovno kreditor u dijelu ugovora koji glasi: -Kamate i završni obračun konta, za sebe posebno ugovora da je ovlašten izmijeniti uvjete kredita, obzirom na odnose na tržištu novca, kredita ili kapitala. Kreditor kao trgovac i autor ugovora, za sebe jednostrano ugovara neograničenu mogućnost jednostrane neodređene i ne odredive izmjene ugovora, te čini pravni odnos ovisan isključivo o jednoj strani- trgovcu, kao i da može otkazati kredit iz važnih razloga. U ugovoru je navedeno da za sve ostale odnose važe Opći uvjeti poslovanja koji nikada tužiteljima nisu uručeni. Kod isplate kredita su odmah naplaćeni troškovi za obradu kredita u iznosu od 1.500,00 €, te jednokratne naknade za prvi ugovor od 400,00 €, bez određivanja i obrazloženja na što se konkretni troškovi i naknada odnosi. Tužiteljima nikada nitko od strane tuženika nije tumačio odredbe Ugovora o kreditu, ugovor su potpisali kod javnog bilježnika prilikom potpisa očitovanja, a koji bilježnik ugovor nije pročitao niti je tumačio značenje pojedinih odredbi ugovora o kreditu, o odredbama ugovora se nikada nije pojedinačno pregovaralo. Tužitelji su potpisali obrazac Ugovora koji im je uručen na potpis, a koji je već bio potpisan od strane tuženika. Kod javnog bilježnika na solemnizaciji ugovora nije bio prisutan nitko od strane tuženika. Predmetni Ugovor o jednokratnom kreditu sadrži niz nepoštenih odredaba, I. Tuženik kao trgovac nije tužitelja kao potrošača u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na punoj obavijesti, sa napomenom da pregovora i u svezi sa zaključenjem predmetnog ugovora o kreditu uopće između strana nije bilo, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa je time postupao suprotno odredbama Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 96/03). Sklapanjem ugovora o kreditu ugovarajući fiktivnu godišnju kamatnu stopu koja se određuje, cit:" plakatom izvešenim kod šaltera",te ugovaranjem jednostrane izmjene uvjeta kreditiranja tuženik je postupio protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br.79/07, 125/07, 79/09 i 89/09; dalje u tekstu ZZP 07) i to člancima 96. i 97., te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima čl.322., povrijedio prava potrošača, korisnika kredita zaključivši ugovor o kreditu, koristeći u istom, ništetne i nepoštene ugovorne odredbe, ugovarajući promjene uvjeta kreditiranja koji se mijenjaju jednostranom Odlukom kreditora, te fiktivnu godišnju kamatnu stopu, bez upozorenja tužitelja kao potrošača na

učestalost, način i parametre promjene uvjeta kreditiranja, što ih čini potpuno nepredvidivim. I. Tuženik prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nije kao trgovac tužitelja kao potrošača uopće informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što je za posljedicu imalo golemu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana. Jednokratna naknada za obradu kredita je proizvoljna naknada I. tuženika, na visinu koje naknade potrošač ne može utjecati, koju potrošač mora podmiriti iako troškove kredita i naknadu za korištenje kredita plaća uredno kroz ugovorenu kamatu stopu, dakle radi se o dvostrukoj naplati iste usluge, jednokratno prilikom prvog korištenja kredita, kao i kroz otplatno razdoblje kroz kamate. Slijedom navedenog I. tuženik je prilikom sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu sa tužiteljem postupao suprotno odredbama čl. 81., 82., 90. tada važećeg ZZZP 03 a od 7. kolovoza 2007. pa nadalje protivno odredbama tada važećeg ZZZP 07 i to člancima 96. i 97. te suprotno odredbama čl. 322. Zakona o obveznim odnosima, jer nije tužiteljima transparentno izložio konkretna djelovanja i učinak svih faktora koji utječu na kreditnu zaduženost, a sve uz predočenje točnih i razumljivih kriterija na temelju kojih potencijalni korisnik kredita može procijeniti ukupne ekonomske posljedice koje će za njega proizaći sklapanjem ugovora o kreditu i to vezano za obim njegovih obveza i za iznos zaduženja za čitavo vrijeme trajanja ugovora o kreditu. Tužitelj i s I. tuženikom nisu vodili nikakve pregovore, jer su isključivo o sklapanju ponuđenog ugovora razgovarali s posrednikom, koji je objasnio koji iznos mogu podignuti u skladu s njihovom kreditnom sposobnošću, koja je ovisila o visini anuiteta. Tužitelj i ni su mogli mijenjati ugovorne odredbe, već samo ukoliko iste ne prihvaća ju odustati od sklapanja predmetnog ugovora. Ugovorne odredbe kojima se ugovara jednostrana promjena uvjeta kreditiranja i fiktivna godišnja kamatna stopa, čine cjelokupni pravni posao ovisnom o odluci banke, jesu lako uočljiva, ali uopće nisu razumljiva, jer je jedino sigurno da uvjeti kredita, kao i visina kamatne stope ovisi isključivo o odluci banke, a pri tome se ne navode apsolutno nikakvi kriteriji niti mehanizmi promjene uvjeta kreditiranja, visine troškova, niti visinu, a niti značenje fiktivne kamatne stope, uslijed čega bi tužitelj mogao predvidjeti ekonomske posljedice koje iz toga za njega proizlaze. Citirane ugovorne odredbe ključne su ugovorne odredbe, a iste ovise isključivo o odluci jednog ugovaratelja - tuženika, a sve to bez precizno određenih uvjeta promjenjivosti istih, za koju se veže promjena, pa iste odredbe na taj način uzrokuju znatnu neravnotežu u pravima i obavezama ugovornih stranaka, u konkretnom slučaju na štetu tužitelja jer se kod takvog ugovaranja radi o situaciju da tuženik jednostrano određuje obavezu tuženika koju promjenu tuženik ne može predvidjeti, niti može konačno provjeriti pravilnost promjene jer za to nema nikakvih pouzdanih kriterija. Ovakvim ugovornim odredbama I. tuženik je izbjegao utjecaj druge ugovorne strane na cijenu, u konkretnom slučaju, kamate, troškove i uvjete kreditiranja, što je u suprotnosti sa odredbom čl. 247. ZOO-a kojom je propisano da je ugovor sklopljen kad su se ugovorne strane suglasile o bitnim sastojcima ugovora, a ističe se još posebno da tužitelji nisu imali apsolutno nikakvu mogućnost pregovaranja o pojedinim odredbama ugovora o kreditu, na koju okolnost se predlaže saslušanje tužitelja. Niti Zakon o zaštiti potrošača, niti Zakon o obveznim odnosima, ne navode nikakve posebne kriterije za ocjenu je li pojedina ugovorna odredba protivna načelu savjesnosti i poštenja, koje načelo proizlazi iz odredbe čl. 4. ZOO-a, kojom je propisano da su u zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanju prava i obveza iz tih odnosa sudionici dužni pridržavati se načela savjesnosti i poštenja. Poštovanje ovog načela znači postupati s povjerenjem prema osobi i interesima

druge strane, međusobno se obavještavati o stanju pravnog posla i polagati račune, uvažavati interese obiju ugovornih strana glede tumačenja ugovora, razvijati međusobnu suradnju, suzdržavati se od dvoličnog i proturječnog ponašanja, njegovati otvorenost i iskrenost u vrijeme zasnivanja određenog obvezno pravnog odnosa, te pokazivati spremnost na potpuno i valjano ostvarenje i ispunjenje ugovorom preuzetih obaveza. Radi se o otvorenoj pravnoj normi koja samo načelno određuje na koji bi se način subjekti obveznog pravnog odnosa trebali ponašati, a pri tome je naglašena upravo vjera, odnosno povjerenje između ugovornih strana, pa bi povjerenje trebalo biti ključni element i načela savjesnosti i poštenja. Uzimajući u obzir činjenicu da su uvjeti kreditiranja, kao i kamata zapravo cijena usluge, da je cijena, kao što je već ranije navedeno, bitni element ugovora o kreditu, te da mora biti određena odnosno određiva, već samim time odredbe koje koristi tuženik, a na temelju koje cijenu određuje prema odluci banke (jednostrano) bez unaprijed određenog čvrstog kriterija za promjenu, je protivna načelu savjesnosti i poštenja. Obzirom na činjenicu da u ugovorima u kojima koristi odredbu o jednostranoj promjeni uvjeta kreditiranja i istovremeno ugovara fiktivnu kamatnu stopu, te mogućnost naplate svih neodređenih budućih pristojbi, troškova, provizija itd. tuženik nije odredio nikakve parametre o kojima ovisi promjena uvjeta kreditiranja i drugih izdataka navedenih u ugovoru, a ugovor u slučaju ugovaranja promjenjivih kriterija, mora sadržavati element za koji se veže promjena, te način promjene, banka je kao savjesni gospodarstvenik, pri tome, rukovodeći se načelom savjesnosti i poštenja, trebala odrediti elemente za koje se veže promjena i način njihove promjene, no vodeći računa o svom interesu i koristeći činjenicu nepostojanja propisa koji mu takvo što nalaže, tuženik tužitelju kao potrošaču nameće ugovorne odredbe koje tužitelja stavljaju u izrazito neravnopravni položaj, a koje odredbe uzrokuju znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, na štetu tužitelja, što je suprotno načelu savjesnosti i poštenja. Na temelju navedenog, tužitelji smatraju da su odredbe Ugovora sklopljenog između stranaka, kojima se korisnik kredita obvezao iznos kredita vratiti uz niz jednostrano promjenjivih elemenata koji čine ugovornu obvezu, bez iti jednog objektivno odredivog parametra, koji su tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjivi ovisno isključivo o odlukama tuženika, te odredbe su nepošteno, posljedica čega je ništetnost takvih odredbi. Navedeni Ugovor o kreditu sadrži odredbe o naknadama i troškovima koje padaju na teret korisnika kredita, ali iz ugovornih odredbi nije jasno niti odredivo iz kojeg razloga potrošač navedene troškove i naknade ima snositi, obzirom na izuzetno visoko ugovorene kamatne stope. O navedenim odredbama ugovora se nije pojedinačno pregovaralo. Člankom 59. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 96/03.) propisano je: "Ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora, odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, a poglavito (...) odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti (...)." Člankom 81. Zakona o zaštiti potrošača propisano je: 1) Ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. 2) Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. 3) Činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo

ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca. 4) Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Tužitelj ističe da je I. tuženik sastavio obrazac ugovora u kojem su već bile navedene citirane odredbe o naknadama i troškovima, a o kojim odredbama se uopće nije pregovaralo. Budući da iz predmetnog ugovora očito proizlazi da je predmetni ugovor prethodno pripremio I. tuženik, odnosno da se radi o tipskom ugovoru, to je očito da se o odredbama tog ugovora pa tako i o odredbama općih akata banke po prirodi stvari i nije pojedinačno pregovaralo, a niti se je moglo pojedinačno pregovarati. S obzirom da je tužitelj na temelju točke A. Ugovora o kreditu platio tuženiku naknadu i troškove u visini kako je to ranije navedeno, to je očito da je iste odredbe prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača - tužitelja, a što znači da je nepoštena navedena odredba točke A oba Ugovora o kreditu, primjenom članka 81. stavak 1. Zakona o zaštiti potrošača, te ništetna u smislu članka 87. stavak 1. Zakona o zaštiti potrošača. Kako su odredbe Ugovora o kreditu ništetne u dijelu u kojem je ugovorena naplata troškova i naknade za obradu kredita tuženik nema pravo na naplatu svog potraživanja na temelju takvih ugovornih odredbi. Odnosno, sukladno članku 323. ZOO-a tuženik je dužan vratiti tužitelju sve što je primio po osnovama koje su ništetne. I tuženik je sa II tuženikom sklopio Sporazum o reguliranju međusobnih odnosa, dana 16.09.2019.g. U Sporazumu o reguliranju međusobnih odnosa nije naveden točan iznos koji je cedent imao prije samog ustupanja prema svojim dužnicima, niti je naveden iznos potraživanja prema ovdje tužiteljima, niti je navedeno koja su to potraživanja predmetom ustupanja, slijedom čega tužitelj ističe kako Sporazum o reguliranju međusobnih odnosa nema sve elemente valjanog ugovora i ništav je, budući da u njemu nije određen predmet ugovaranja (visina potraživanja), slijedom čega je isti ništetan. (tako VSRH Rev-x-609/14). NIŠTETNOST CESIJE- UGOVORA O USTUPU I PRIJENOSU TRAŽBIJA Nadalje, tužitelj ističe kako je Zakonom o zaštiti osobnih podataka (NN 103/03, 118/16, 41/08, 130/11, 106/12) izrijekom u članku 6. propisano da se osobni podaci mogu prikupljati samo u svrhu s kojom je ispitanik upoznat. Kako tužitelj od strane tuženika nije bio uopće upoznat sa mogućnošću niti sa rizicima što znači za samog tužitelja i koje su posljedice, da bi kreditor bio ovlašten prikupljati osobne podatke korisnika kredita koji su zakonom zaštićeni kao povjerljivi i tajni, obrađivati ih i uz sve to omogućiti njihovo korištenje i obradu ne samo pravnim osobama povezanim sa grupacijom kojoj pripada kreditor već i svim trećim osobama u Republike Hrvatskoj ili izvan nje. Slijedom čega tužitelj smatra da je bez njegove suglasnosti o raspolaganju njegovim podacima u korist II tuženika na isključivu štetu samog tužitelja kao korisnika kredita i kao takav nepošten način postupanja I i II tuženika, slijedom čega je ugovor o prijenosu potraživanja sklopljen između I i II tuženika, protivan prisilnim normama propisanim člankom 6. ZZOP, koja glasi: " Osobni podaci mogu se prikupljati u svrhu s kojom je ispitanik upoznat, koja je izričito navedena i u skladu sa zakonom i mogu se dalje obrađivati samo u svrhu u koju su prikupljeni, odnosno u svrhu koja je podudarna sa svrhom prikupljanja. " Prema čl. 87. st. 1. ZZP-a, nepošten i ništav. Kada je predmet obveze nemoguć, nedopušten, neodređen ili neodrediv, ugovor je ništetan. Predmet ustupanja ili cesije – kao akcesornog pravnog posla kojem uvijek prethodi neki drugi pravni posao između cedenta i cesionara (bilo naplatnog ili besplatnog karaktera) može biti svako otuđivo potraživanje cedenta prema cesusu (

izuzev prijenosa koji su zakonom zabranjeni) pa to mogu biti dospjela, nedospjela ili uvjetna potraživanja, međutim u svakom od tih slučajeva ustupanja mora se raditi o određenom (dovoljno određenom) ili odredivom potraživanju koje se ustupa- sa naznakom (u ugovoru o cesiji) izvjesne osobe dužnika. Sporazum o reguliranju međusobnih odnosa, odnosno ugovor o cesiji, jer je cesija jedan od načina stjecanja određenog (a ne neodređenog) potraživanja- koje stjecanje cesionar izvodi iz cedentovog (isto tako) određenog potraživanja prema cesusu, koji nema takav sadržaj i ne sadrži naznaku takvog potraživanja, onog kojeg cedent ima prema cesusu, kao predmeta ustupanja ili cesije, odnosno ugovor u kojem nije određeno ili iz kojeg se ne može odrediti, koje je to određeno potraživanje cesionar stekao od cedenta- i koja je to osoba (cesus) prema kojoj je cedent imao potraživanje koje ustupa, predstavlja ništetan pravni posao. Tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske u presudi Rev-x-609/14, od 17.03.2015.g., u prilogu. Slijedom iznesenog tužitelji podnose predmetnu tužbu te zahtijevaju kao u tužbi, ispravljenoj podneskom od 13. studenog 2025. tj:

"I. Utvrđuju se ništetnim pojedine odredbe Ugovora o jednokratnom kreditu br računa: 545.392

koje glase:

A /predmet kredita i uvjeti u dijelu odredbe koji glasi:

-jednokratni troškovi obrade EUR 1.500

-jednokratna naknada EUR 400

- Kod promjene uvjeta dolazi do promjene roka dospijeca.

-Za fiktivnu godišnju kamatnu stopu kod zakašnjenja plaćanja vidi plakat na šalteru.

točka B/ Ugovora o jednokratnom kreditu u dijelu koji glasi:

1.Obračun preko računa: kreditni račun...može ga se teretiti za povlačenje , kapitala, kamate i sve dodatne pristojbe (provizije, troškove,izdavanje gotovine itd)sve troškove...

4. Klauzula o promjenjivosti kamata:

Ako nije ugovoreno drugačije vrijedi slijedeće: vjerovnik ima pravo promijeniti uvjete iz ugovora u skladu s novčanim i kreditnim prilikama ili prilikama na tržištu kapitala, ili ekonomskim prilikama zajmoprimca..

11 zaštita podataka: Primatelj kredita izjavljuje svoju suglasnost da se svi podaci koji se odnose na njega u okviru ovog kreditnog ugovora predaju dalje na u bankama uobičajen način, osobito u interesu zaštite vjerovnika...

II. Nalaže se I.tuženiku isplatiti tužiteljima iznos od 1.500,00 €, sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 05.03.2009.g. pa do isplate, s tim da se stopa zatezne kamate za razdoblje do 31.07.2015. određuje se za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, u razdoblju od 01.08.2015. do 31.12.2022. određuje se za svako polugodište uvećanjem za pet postotna poena prosječne kamate stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu, a koju prosječnu kamatnu stopu za referentno razdoblje utvrđuje Hrvatska narodna banka, od 01.01.2023. do 29.12.2023. određuje se za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za pet postotna poena, a od 30.12.2023. do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope, tj. kamatne

stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana, pod prijetnjom ovrhe.

Nalaže se I tuženiku isplatiti tužiteljima iznos od 400,00 €, sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 05.03.2009.g. pa do isplate, s tim da se stopa zatezne kamate za razdoblje do 31.07.2015. određuje se za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, u razdoblju od 01.08.2015. do 31.12.2022. određuje se za svako polugodište uvećanjem za pet postotna poena prosječne kamate stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu, a koju prosječnu kamatnu stopu za referentno razdoblje utvrđuje Hrvatska narodna banka, od 01.01.2023. do 29.12.2023. određuje se za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za pet postotna poena, a od 30.12.2023. do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana, pod prijetnjom ovrhe.

III. Utvrđuju se ništetnim Sporazum o reguliranju međusobnih odnosa, od 16.09.2019.g. sklopljen između pravnog prednika I. tuženika i II tuženika.

IV. Nalaže se tuženicama naknaditi tužiteljima prouzročeni parnični trošak zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana presuđenja uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za pet postotnih poena, pa do isplate, sve u roku od 15 dana, pod prijetnjom ovrhe."

2. Tuženici u odgovoru na tužbu od 17. travnja 2023. godine u prvom redu poriču i osporavaju sve navode iz tužbe, protive se tužbenom zahtjevu i zahtjevu za naknadu troškova postupka u cijelosti. Predmetnom tužbom tužitelji zahtijevaju od suda:

a. utvrđenje ništetnim pojedinih odredbi Ugovora o jednokratnom kreditu broj računa 545.392 (dalje u tekstu: („Ugovor o kreditu“) koje glase: A/ predmet kredita i uvjeti u dijelu odredbe koji glasi: -jednokratni troškovi obrade EUR 1.500 -jednokratna naknada EUR 420 -Kod promjene uvjeta dolazi do promjene roka dospeljeća -Za fiktivnu godišnju kamatnu stopu kod zakašnjenja vidi plakat na šalteru Točka B/ Ugovora o jednokratnom kreditu u dijelu koji glasi: 1. Obračun preko računa: kreditni račun...može ga se teretiti za povlačenje, kapitala, kamate i sve dodatne pristojbe (provizije, troškove, izdavanje gotovine itd.) sve troškove... 4. Klauzula o

promjenjivosti kamata: Ako nije ugovoreno drugačije vrijedi sljedeće: vjerovnik ima pravo promijeniti uvjete iz ugovora u skladu s novčanim i kreditnim prilikama ili prilikama na tržištu kapitala, ili ekonomskim prilikama zajmoprimca 11. zaštita podataka: primatelj kredita izjavljuje svoju suglasnost da se svi podaci koji se odnose na njega u okviru ovog kreditnog ugovora predaju dalje na u banku uobičajen način, osobito u interesu zaštite vjerovnika

b. da naloži I-Tuženiku isplatiti Tužiteljima iznos od 1.500,00 EUR sa zateznim kamatama sukladno članku 29. stavku 2. ZOO-a tekućim od dana 5. ožujka 2009. godine do isplate

c. da naloži I-Tuženiku isplatiti Tužiteljima iznos od 400,00 EUR sa zateznim kamatama sukladno članku 29. stavku 2. ZOO-a tekućim od dana 5. ožujka 2009. godine do isplate

d. utvrđenje ništetnim Sporazuma o reguliranju međusobnih odnosa od 16.09.2019. sklopljenog između pravnog prednika I-Tuženika i II-Tuženika (dalje u tekstu: „Sporazum“)

e. da naloži Tuženicima solidarno naknaditi Tužiteljima trošak parničnog postupka zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od presuđenja do isplate.

Tuženici ovim putem ukazuju naslovnom sudu da su Tužitelji već vodili postupak radi utvrđenja ništetnosti Ugovora o kreditu pred naslovnim sudom pod poslovnim brojem P-4507/2017. Međutim, navedeni predmet je pravomoćno okončan na način da se smatra da su Tužitelji povukli tužbu u navedenom predmetu rješenjem Općinskog građanskog suda u Zagrebu od dana 16. siječnja 2020. godine. Očito je cilj podnošenja predmetne tužbe tek pokušaj odgode ovrhe, a koja mogućnost je Tužiteljima dana zadnjim Zaključkom Vrhovnog suda Republike Hrvatske Su IV-87/2022. Međutim, iz sadržaja tužbe sudu mora biti razvidno kako je riječ isključivo o evidentnoj zlouporabi sudbene vlasti, a koje ima obilježja obijesnog parničenja. Prema tome, Tuženici predlažu i mole naslovni sud zaštititi Tuženike od takvih radnji. Naime, nije bilo nikakvih problema u trenutku kad su Tužitelji primili novac od I-Tuženika, ali sada nastaje problem kada primljeni novac treba vratiti, i to iz razloga koji nemaju nikakve veze sa samom biti sklapanja pravnog posla s I-Tuženikom niti ustupom potraživanja II-Tuženiku.

Nadalje, Tuženik ističe prigovor primjene hrvatskog prava. Sastavni dio sklopljenog Ugovora o kreditu predstavljaju i Opći uvjeti poslovanja I-Tuženika. Navedeno je razvidno iz točke C Ugovora o kreditu. S tim u vezi, Tuženici ističu kako je točkom 20 Općih uvjeta poslovanja određeno kako se na sve pravne odnose Tužitelja i Tuženika, pa tako i na Ugovor o kreditu primjenjuje austrijsko pravo. Slijedom navedenog, o eventualnoj ništetnosti Ugovora o kreditu potrebno je odlučivati na temelju mjerodavnih odredbi austrijskog prava. Stranke su u cijelosti slobodne izabrati pravo koje će se primjenjivati na njihov ugovorni odnos te su u navedenom smislu stranke Ugovora o kreditu ugovorile primjenu austrijskog prava. Tuženici ističu kako Tužitelji nisu naveli niti jednu odredbu austrijskih zakonskih propisa protivno kojoj je sklopljen Ugovor o kreditu da bi se utvrdila ništetnost pojedine njegove odredbe kako to zahtijevaju Tužitelji. Prema tome, pozivanje Tužitelja na razloge ništetnosti prema hrvatskom pravu je neosnovano. Budući da su stranke slobodne u izboru prava koji žele da se primjeni na njihov eventualni spor, meritornu odluku o tužbenim zahtjevima postavljenim u ovom postupku potrebno je donijeti temeljem austrijskih pravnih propisa. Međutim, čak i u slučaju da u ovoj pravnoj stvari ne postoji sporazum o primjeni mjerodavnog prava, primjena

mjerodavnog prava Republike Austrije nameće se sama po sebi budući da: (i) je kreditni posao realiziran preko austrijske kreditne institucije; (ii) se cjelokupna obrada kredita odvijala u Republici Austriji; (iii) su svi obrasci, zahtjevi i ostala popratna dokumentacija na temelju koje je odobren kredit sastavljeni u skladu s austrijskim propisima i podliježu nadzoru nadležnih austrijskih državnih agencija; (iv) su kreditna sredstva isplaćena u Republici Austriji; (v) već iz samih ugovornih odredaba Ugovora o kreditu jasno proizlazi da su se stranke izričito sporazumjele o primjeni austrijskog prava budući da se u samom ugovoru na nekoliko mjesta poziva isključivo na austrijske propise (primjerice JN, KSchG itd.).

U potpunosti su neosnovani navodi Tužitelja kako su nepoštene odredbe predmetnog Ugovora o kreditu. Tužitelji navode kako je ugovor sastavljen na njemačkom jeziku, sa djelomičnim, ne ovjerenim prijevodom na hrvatski jezik, da nisu vođeni pregovori o odredbama Ugovora o kreditu, da je Ugovorom o kreditu ugovorena dodatna obveza korisnika kredita na uplatu jednokratnih troškova za obradu kredita te jednokratne naknade, zatim kako su ništetne odredbe o kamati, cijeni ugovora kao bitnom sastojku. Isto tako, Tužitelji navode kako im nikada nisu uručeni Opći uvjeti poslovanja. U odnosu na naprijed iznesene tvrdnje Tužitelja, Tuženik se poziva na odluku Županijskog suda u Puli u činjenično i pravno identičnom predmetu u presudi i rješenju poslovni GŽ-1000/2018 od dana 16. rujna 2019. godine.

Budući da je u Ugovoru o kreditu navedeno da primatelji kredita potvrđuju primitak i tumačenje Općih uvjeta poslovanja I-Tuženika, netočni su navodi Tužitelja da im nikada nisu uručeni Opći uvjeti poslovanja. Iste Tuženici dostavljaju s ovjerenim prijevodom na hrvatski jezik u prilogu ovog odgovora na tužbu.

Tuženici ističu kako su netočni navodi Tužitelja da Ugovor o kreditu sadrži odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi koja se mijenjala sukladno jednostranoj odluci I-Tuženika, a koja je ništetna i nepoštena. Tuženici ističu kako je predmetni Ugovor o kreditu u cijelosti usklađen s odredbama mjerodavnog austrijskog prava, konkretno s odredbama austrijskog Zakona o bankarstvu. Naime, paragrafom 33 navedenog Zakona o bankarstvu propisani su uvjeti kojima moraju udovoljavati ugovori o potrošačkom kreditiranju te je iz Ugovora o kreditu razvidno sljedeće: a) da je isti sklopljen u pisanom obliku, b) da su u njemu u apsolutnom iznosu navedeni ukupni teret kreditiranja potrošača te zbrojevi relevantnih kreditnih troškova i drugih iznosa, c) da je efektivna godišnja kamatna stopa navedena u arapskim brojevima te istaknuta na vidljivom mjestu, d) da isti na zakonom propisani način upućuje na fiktivnu godišnju kamatnu stopu za kašnjenje u plaćanju, e) da je klauzula o promjenjivoj kamatnoj stopi vezana za objektivna mjerila, f) da su navedeni broj, visina i vrijeme dospijeca rata ukupnog duga koji je potrebno vratiti. Iz navedenog proizlazi kako je I-Tuženik prilikom sastavljanja te sklapanja Ugovora o kreditu ispoštovao relevantne odredbe austrijskih propisa koje uređuju zaštitu potrošača u vezi kreditiranja. Tuženici ističu kako su se sudionici obveznih odnosa sukladno članku 4. Zakona o obveznim odnosima u zasnivanju tih odnosa i ostvarivanju prava i obveza iz istih dužni pridržavati načela savjesnosti i poštenja. Također, Tuženici ukazuju naslovnom sudu kako je protivno načelu savjesnosti i poštenja pozivati se na ništetnost ugovora ukoliko je strana koja se poziva na ništetnost ugovora bila nesavjesna. U konkretnom slučaju su primatelji kredita su nesavjesni budući da u trenutku sklapanja Ugovora o kreditu nisu iznijeli nikakve prigovore I-Tuženiku u vezi s pitanjima koja su Tužitelji učinili spornima tek u ovom parničnom postupku koji je pokrenut više od 14 godina nakon sklapanja Ugovora o kreditu, a koja se odnose na

navodnu nepoštenost ugovornih odredbi. Iz navedenog razloga, prilikom ocjene osnovanosti tužbenog zahtjeva valja voditi računa o činjenici da je I-Tuženik u cijelosti ispunio svoju ugovornu obvezu te isplatio primateljima kredita cjelokupan iznos ugovorenog kredita sukladno Ugovoru o kreditu, da bi sada u ovom postupku Tužitelji zahtijevali utvrđenje ništetnosti pojedinih odredbi Ugovora o kreditu iz razloga kojih su bili svjesni i prije sklapanja samog ugovora. Takvo postupanje Tužitelja protivno je načelu savjesnosti i poštenja, a iz kojeg razloga također valja u cijelosti odbiti tužbeni zahtjev kao neosnovan.

Tuženici posebno ističu kako sukladno članku 99. Zakona o zaštiti potrošača nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i primjerenosti cijene poštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive. Iz Ugovora o kreditu razvidno je kako su ugovorne odredbe koje se odnose na iznos odobrenog kredita i iznos ugovorenih kamata jasne te lako razumljive. Naime, primatelji kredita ovdje Tužitelji su s Tuženikom ugovorili kredit u iznosu od 50.000,00 EUR s kamatnom stopom 7,5 % godišnje uz otplatu u 180 mjesečnih paušalnih obroka u iznosu od 473,00 EUR počevši od dana 20. svibnja 2009. godine. U odnosu na ugovorenu kamatnu stopu valja napomenuti kako se ista mijenjala prema objektivnom kriteriju, odnosno tromjesečnom EURIBORu slijedom čega je ista bila u cijelosti u skladu s odredbama ZZP-a. Ugovorena kamatna stopa iznosila je 7,5 % godišnje, a zatezna 5 %, i pozivaju se na odredbu B4 Ugovora o kreditu. Tuženici ističu kako naprijed formulirana odredba o načinu formiranja (inače dopuštene) promjenjive kamatne stope, čak ukoliko bi bila ništetna zbog neravnopravnosti stranaka (jednostranog određivanja po I-Tuženiku po moguće nedovoljno jasnim kriterijima, iako su navedeni određeni parametri), sama po sebi ne dovodi do ništetnosti Ugovora o kreditu niti pojedine njegove odredbe kao niti javnobilježničkog akta. Naime, davanje mogućnosti pružatelju usluge (I-Tuženiku) da jednostrano izmijeni ugovor u pogledu načina izmjene promjenjive kamatne stope jer drugi uvjeti nisu mijenjani uz nastupanje razloga određenih ugovorom, odnosno odredbom B4 Ugovora o kreditu ne dovodi do neravnopravnosti stranaka. Tužitelji su prihvatili aktivnu kamatnu stopu koja je bila uočljivo, jasno i razumljivo određena odredbom A Ugovora o kreditu, a prilagođavanje EURIBOR-u na spomenuti način odredbom B4 predstavlja samo njezin ugovoreni korektiv, uz ostvarenje nekog od jasno navedenih razloga odnosno uvjeta prema odredbi B4 Ugovora. Za vrijeme postojanja ugovornog odnosa između primatelja kredita ovdje Tužitelja te I-Tuženika EURIBOR se nesporno smanjivao kao i kamatna stopa načinom određenim B4 Ugovora o kreditu, što je išlo u prilog Tužiteljima, a ne na njihovu štetu.

Također, Tuženik smatra bitnim ukazati naslovnom sudu kako su vjerovnici ovlašteni samostalno definirati parametar promjenjivosti promjenjive kamatne stope izborom između zakonom definiranih i taksativno navedenih parametara. Izbor između zakonom propisanih parametara te ovisnost promjene kamatne stope isključivo o promjeni izabranog parametra jamči transparentnost objema ugovornim stranama.

Dakle, evidentno je kako se radi o ugovornim odredbama koje banke uobičajeno koriste u svom poslovanju prilikom kreditiranja te su iste lako razumljive svima, uključujući i prosječnim potrošačima za koje se uzima da su dobro informirane, razumne, pažljive i oprezne osobe. Iz navedenog proizlazi da su Tužitelji od samog početka bili upoznati sa svim ključnim uvjetima kredita te su mogli predvidjeti ekonomske posljedice koje za njega eventualno proizlaze iz predmetnog Ugovora o kreditu. Stoga, Tuženici iznova napominje kako obzirom na sve navedeno

nije dopušteno ispitivati jesu li ugovorne odredbe o iznosu odobrenog kredita i iznosu ugovorenih kamata poštene.

Sukladno članku 96. Zakona o zaštiti potrošača da bi se ugovorna odredba smatrala nepoštenom moraju biti kumulativno ispunjena sljedeća dva uvjeta kako bi se ugovorna odredba smatrala nepoštenom: 1. da se radi o ugovornoj odredbi o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo te 2. da ista suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Ugovorom o kreditu I-Tuženik je preuzeo obvezu isplate kredita u iznosu od 50.000,00 EUR, dok su Tužitelji preuzeli obvezu otplate istog u 180 godišnjih paušalnih obroka u iznosu od 473,00 EUR. Kao što je već istaknuto, radi se o Ugovoru o kreditu koji banke uobičajeno koriste u svojoj poslovnoj praksi te kojim svaka ugovorna strana preuzima na sebe određeni rizik. Iz navedenog, a osobito iz činjenice da je Tuženik bio primoran pokrenuti protiv Tužitelja ovršni postupak koji se vodi pred Općinskim sudom u Zadru vodi pod poslovnim brojem Ovr-121/2022 radi prisilne naplate svog potraživanja iz Ugovora o kreditu, razvidno je kako je upravo I-Tuženik predmetnim ugovorom preuzeo veći rizik. Obzirom na navedeno, neosnovana je bilo kakva tvrdnja da je ugovornim odredbama Ugovora o kreditu uzrokovana znatna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (ovdje Tužitelja). Tuženici ističu kako je argumentacija Tuženika navedena u ovom odgovoru na tužbu u cijelosti potvrđena presudom Županijskog suda u Puli poslovni broj GŽ-51/2021 od dana 22. veljače 2021. godine donesenom u činjenično identičnom predmetu.

I-Tuženik prvenstveno ističe kako na području Republike Hrvatske nikada nije nudio niti pružao usluge odobrenja kredita slijedom čega su neistiniti navodi Tužitelja da je predmetni Ugovor o kreditu sklopljen u Republici Hrvatskoj u uredu javnog bilježnika koji Tužiteljima nije protumačio odredbe Ugovora o kreditu. Naime, cjelokupna obrada kredita odvijala se u sjedištu Tuženika u Republici Austriji, i to od provjere podataka naznačenih u kreditnim zahtjevima, provjere kreditnog rejtinga kreditnih nositelja, potpisa Ugovora o kreditu pa do same isplate iznosa kredita. Tuženici ističu kako Tužitelji niti jednim dokazom nisu dokazali da je I-Tuženik nudio i pružao usluge odobravanja kredita u Republici Hrvatskoj. Stoga nema govora o tome da je I-Tuženik nezakonito pružao bankovne usluge u Republici Hrvatskoj kako to neosnovano pokušavaju ukazati Tužitelji kao i da bi Ugovor o kreditu bio potpisan kod javnog bilježnika u Republici Hrvatskoj prilikom sastavljanja Očitovanja.

I-Tuženik ukazuje Tužiteljima da u pravnom smislu postoji razlika između situacije kada strana kreditna institucija obavlja bankarsku djelatnost na području Republike Hrvatske (što ovdje nije slučaj) i situacije u kojoj strana kreditna institucija kreditira hrvatske državljane i pravne osobe sa sjedištem u Hrvatskoj na njihov zahtjev. Navodima o navodnom obavljanju bankarske djelatnosti na području Republike Hrvatske Tužitelji samo paušalno, bez ikakvih dokaza, potpuno neosnovano pokušavaju uvjeriti naslovni sud da je kreditni posao realiziran na području Republike Hrvatske. Jedinu dodirnu točku s Republikom Hrvatskom u konkretnom slučaju predstavlja činjenica da je Ugovor o kreditu sklopljen s hrvatskim državljanima.

Sukladno članku 322. Zakona o obveznim odnosima, ugovor je ništetan ako je isti protivan Ustavu, prisilnim propisima ili moralu društva. Zaključak Tužitelja da je Ugovor o kreditu ništetan jer Tuženik nije imao potrebno odobrenje za pružanju bankovnih usluga na području Republike Hrvatske neosnovan je iz sljedećih razloga: a. I-Tuženik ne pruža niti je ikada pružao bankovne usluge na području Republike

Hrvatske; b. podredno, sve i da se I-Tuženik bavio pružanjem bankovnih usluga na području Republike Hrvatske, ugovor o kreditu ne bi se mogao utvrditi ništetnim odgovarajućom primjenom članka 322. stavka 2. Zakona o obveznim odnosima koji propisuje da je ugovor valjan ako je sklapanje određenog ugovora zabranjeno samo jednoj strani, a strana koja je povrijedila zabranu snosit će određene posljedice; c. ne može se pozivati na ništetnost ugovora ona strana koja je bila nesavjesna pri sklapanju ugovora budući da je takvo postupanje protivno načelu savjesnosti i poštenja.

Zakonom o bankama uređuju se uvjeti za osnivanje, poslovanje i prestanak rada banke. Budući da u konkretnom slučaju I-Tuženik posluje i ima sjedište na području Republike Austrije, to je razvidno kako I-Tuženik ne mora imati osnovanu podružnicu u Republici Hrvatskoj niti bilo kakvo posebno odobrenje Hrvatske narodne banke za zaključivanje ugovora o kreditu s državljaninom Republike Hrvatske kao korisnikom kredita. Naime, prema propisima Republike Hrvatske građani i pravne osobe sa sjedištem u Republici Hrvatskoj smjeli su se zaduživati u inozemstvu, s tim da su do dana 31. prosinca 2010. godine bili obvezni prenositi sredstva kredita primljenih u inozemstvu na račune u bankama sa sjedištem u Republici Hrvatskoj i prijaviti kreditni posao s inozemstvom Hrvatskoj narodnoj banci. Navedeno je razvidno iz mišljenja Hrvatske narodne banke, Sektora za bonitetne regulative i supervizije, Ur. broj: 500/2013-1232/1- VFR-ŽJ od dana 09. listopada 2013. godine.

Osim što takav nedvojben zaključak proizlazi već iz same zakonske norme, Tuženici ističu kako se i Hrvatska narodna banka u svom mišljenju od dana 21. lipnja 2013. godine očitovala na isti način, navodeći kako „...prema odredbama Zakona o bankama i Zakona o kreditnim institucijama nije propisana tj. ne postoji potreba za izdavanjem odobrenja Hrvatske narodne banke...” u konkretnom slučaju.

Pritom I-Tuženik također ukazuje i na članak 28. stavak 3. Zakona o deviznom poslovanju prema kojem rezidenti (u konkretnom slučaju Tužitelji) može kreditne poslove s nerezidentima (u konkretnom slučaju s ITuženikom) ugovarati u svoje ime i za svoj račun. Imajući u vidu tu odredbu I-Tuženik također ukazuje i na Mišljenje Hrvatske narodne banke, Sektora bonitetne regulative i supervizije Ur. broj: 500/2014-1791/1-VFRŽJ od dana 25. studenog 2014. godine. Predmetnim mišljenjem jasno je utvrđeno da zaduživanje hrvatskih građana u inozemstvu nije bilo zabranjeno.

Iz navedenog je stoga razvidno kako za sklapanje predmetnog ugovora o kreditu nije bilo potrebno odobrenje Hrvatske narodne banke niti je bilo potrebno osnovati podružnicu u Republici Hrvatskoj iz razloga što ITuženik ne pruža bankarske usluge u Republici Hrvatskoj već u Republici Austriji. Naime, kao što je naprijed već utvrđeno, cjelokupna obrada kredita odvijala se u sjedištu I-Tuženika u Republici Austriji, i to od provjere podataka naznačenih u kreditnom zahtjevu, provjere kreditnog rejtinga kreditnih nositelja pa do same isplate iznosa kredita.

Tuženici navode da su neosnovani navodi Tužitelja da su naplaćeni troškovi za obradu kredita i to iznos od 1.500,00 EUR te jednokratna naknada od 400,00 EUR bez određivanja i obrazloženja na što se konkretna naknada odnosi. Tuženici u prilogu ovog odgovora na tužbu dostavljaju naslovnom sudu presudu Općinskog suda u Rijeci od dana 29. srpnja 2022. godine poslovni broj P-194/2021 zaprimljenu u činjenično identičnom predmetu kojom je odbijen tužbeni zahtjev Tužitelja radi utvrđenja ništetnom odredbe ugovora o jednokratnom kreditu koja glasi: „jednokratni troškovi obrade EUR 2.100,00“ kao i „jednokratna naknada EUR 840“. Predmetna

presuda u cijelosti je potvrđena presudom Županijskog suda u Splitu od dana 9. veljače 2023. godine poslovni broj GŽ230/2023.

Nadalje, Tuženici ističu kako su sudovi u tek pokrenutim ovršnim postupcima temeljem Zaključka VSRH počeli ispitivati eventualnu ništetnost ovršne isprave i njezinih odredbi koja je sastavljena na temelju Ugovora o kreditu, međutim isti zauzimaju stajalište kako su predmetne ovršne isprave i ugovori o kreditu u cijelosti valjani pa tako i njihove pojedine odredbe.

Također se pozivaju na ovosudno rješenje od 21. srpnja 2022. poslovni broj Ovr-1643/2022 i Ovr-3202/2021.

U odnosu na navode Tužitelja u vezi fiktivne godišnje kamatne stope Tuženici ističu kako se radi o simulaciji godišnje kamatne stope u slučaju ukoliko primatelj kredita dođe u zakašnjenje s otplatom kredita, a o kojoj je primatelj kredita informaciju mogao dobiti na plakatu izvještenom na šalteru u banci. Osim toga, Tuženici ističu kako su primatelji kredita, kao što je i navedeno u Ugovoru o kreditu svakog 31.12. dobivali obavijest o zaključivanju računa odnosno stanju salda. Ukoliko u roku od 6 tjedana nisu prigovorili predmetnom saldu, isto je vrijedilo kao priznanje godišnjeg salda (točka B2 Ugovora o kreditu).

U odnosu na navode Tužitelja u vezi ništetnosti Sporazuma Tuženici ističu kako Tužitelji nisu naveli niti jedan valjan razlog zbog kojeg bi predmetni Sporazum bio utvrđen ništetnim. Tužitelji samo paušalno navode kako u predmetnom Sporazumu nije naveden točan iznos koji je I-Tuženik imao prije samog ustupanja prema svojim dužnicima niti je navedena naknada za koju je isto ustupljeno ovdje II-Tuženiku. S tim u vezi, Tuženici ističu kako je I-Tuženik Tužiteljima odaslao obavijest o prijenosu potraživanja u kojoj j sadržana obavijest o II-Tuženiku kao novom vjerovniku kao i visini potraživanja, o čemu u prilogu ovog odgovora na tužbu Tuženici dostavljaju dopise.

Tuženici predlaže naslovnom sudu odbiti tužbu i tužbene zahtjeve Tužitelja i obvezati Tužitelje da Tuženicama naknade troškove ovog parničnog postupka zajedno sa zateznim kamatama tekućim od dana donošenja prvostupanjske presude do isplate prema stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena.

3.Sud je proveo dokaz uvidom u Ugovor o jednokratnom kreditu s očitovanjem poslovni broj Ou-137/09 javnog bilježnika Branka Jakića iz Zagreba, Sporazum o reguliranju međusobnih odnosa, izračun stalnog sudskog vještaka Sanje Horvat nije posebice obrazlagan jer vještačenje određuje sud, a tuženici se nisu složili da bude ocijenjen kao dokaz, uvid u Opće uvjete poslovanja - verzija 7, potvrdu o pravomoćnosti rješenja o povlačenju tužbe u postupku ovog suda posl.br. P-4507/17 s istim rješenjem od 16. siječnja 2020., priložene presude kao i rješenja Vrhovnog suda Republike Hrvatske o dopuštenosti prijedloga za dopuštenje revizije i odluku istog suda o reviziji nisu posebno navođeni, mišljenje Hrvatske narodne banke od 9. listopada 2013. i 21. lipnja 2013. godine te 25. studenog 2014., preslušani su I tužitelj i I tuženikov zakonski zastupnik, II tužitelj i II tuženikov zakonski zastupnik nisu preslušani jer su se opunomoćenici stranaka na ročištu 2. svibnja 2024. godine očitovali da se odriču prava na preslušanje, preslušan je svjedok Marijan Čovran, te je proveden dokaz uvidom u presudu spisa posl.broj Ou-137/09 javnog bilježnika Branka Jakića iz Zagreba.

4. Tužbeni zahtjev je djelomice osnovan.

5. Nije prieporno da su tužitelji s I tuženikom sklopili ugovor o jednokratnom kreditu 18. veljače 2009. godine na 50.000,00 eura s aktivnom kamatnom stopom od 7,5% godišnje, s jednokratnim troškom obrade od 1.500,00 eur i jednokratnom nagradom od 400,00 eur, te se otplaćuje u 180 mjesečnih paušalnih obroka od 473,00 eur počevši od 20. svibnja 2009. do 20. travnja 2024. godine, te ukupno opterećenje 84.851,25 eur, a efektivna godišnja kamatna stopa je 8,4% te se kreditni račun može teretiti za povlačenje kapitala, kamate i sve dodatne pristojbe (provizije, troškove, izdavanje gotovine itd.) sve troškove te u odnosu na kamate, ako nije ugovoreno drugačije, vjerovnik ima pravo promijeniti uvjete iz ugovora u skladu s novčanim i kreditnim prilikama ili prilikama na tržištu kapitala i ekonomskim prilikama zajmodavca te je ugovorena i zaštita podataka po kojoj su tužitelji izjavili svoju suglasnost da se svi podaci koji se odnose na njih u okviru ovog kreditnog ugovora predaju dalje na uobičajeni način u bankama, osobito u interesu zaštite vjerovnika te su tužitelji očitovanjem posl.broj Ou-137/09 od 25. veljače 2009. godine javnog bilježnika Branka Jakića iz Zagreba dopustili uknjižbu založnog prava radi osiguranja ove tražbine iz predmetnog ugovora o kreditu I tuženiku na nekretninama upisanim u zk.ul. 1430 k.o. Turanj, kao što nije prieporno da je ugovor o jednokratnom kreditu sastavio I tuženik.

6. Nadalje, je uvidom u Sporazum u reguliranje međusobnih odnosa od 16. veljače 2019. godine utvrđeno da je I tuženik ustupio svoju tražbinu prama tužiteljima po predmetnom ugovoru o jednokratnom kreditu.

7. Kako se tuženici pozivaju na primjenu austrijskog prava, treba reći da je točno kako je toč. 20. Općih uvjeta poslovanja ugovoreno da se na pravne odnose stranaka primjenjuje to pravo.

8. No, treba primijeniti odredbu čl. 4. Zakona o zaštiti potrošača (NN 125/07-56/13) kao i čl. 6, st. 1. podstavak b i st. 2. Uredbe (EZ) broj 593/2008 Europskog parlamenta i vijeća od 17. lipnja 2008. godine sukladno odredbi čl. 25, st. 1. Zakona o međunarodnom privatnom pravu (NN 101/17 i 67/23), budući je kao I tužitelj dokazao svoje potrošačko svojstvo svojim iskazom, jer ga je sklapao kao grafičar po zanimanju radi kredita za vlastite potrebe, dočim za II tužiteljicu nema dokaza da bi sklapala isti ugovor za neke poslovne potrebe, a oboje imaju uobičajeno boravište u Hrvatskoj te iz I tužiteljeva iskaza i svjedoka Čobrana proizlazi da je I tuženik djelovanjem ovog svjedoka usmjeravao svoje poslovne aktivnosti na Republiku Hrvatsku, koji iskazi su životni i uvjerljivi, slijedom čega je neprihvatljiv iskaz 1. tuženikova zakonskog zastupnika u tom dijelu, te ovaj ugovor o jednokratnom kreditu podliježe hrvatskom pravu. Stoga, neovisno o tomu što je ugovoreno austrijsko pravo, takav izbor ne može imati za posljedicu lišavanja tužitelja zaštite koja im je osigurana Zakonom o zaštiti potrošača.

9. Slijedom toga sud ocjenjuje da se na predmetni ugovor primjenjuje hrvatsko pravo, unatoč ugovornoj odredbi iz Općih uvjeta poslovanja u čl. 20, o primjeni austrijskog prava, a isto ocjenjuje i za sporazum o reguliranju odnosa između oba tuženika, budući se zaštita potrošača na isti način, tj. primjenu mjerodavnoga

materijalnoga prava proteže i na taj sporazum, jer se on odnosi na dug tužitelja prema ugovoru o jednokratnom kreditu sklopljenom između tužitelja i 1. tuženikova prednika.

10. Glede dijelova ugovora koji se odnose na ugovaranje da se mijenja rok dospelosti kod promjene uvjeta i za fiktivne godišnje kamatne stope kod zakašnjenja plaćanja vidi plakat na šalteru, u toč. A predmetnog ugovora kao i za obračun preko računa: kreditni račun... može ga se teretiti za povlačenje, kapitala, kamate i sve dodatne pristojbe (provizije, troškove, izdavanje gotovine itd.) sve troškove..., sve u toč. B predmetnog ugovora, kako je navedeno u tužbenom zahtjevu, sud prihvaća I tužiteljev iskaz i onaj svjedoka Čobrana kao podudarne u bitnom tj. da tužiteljima nitko nije objasnio uvjete ugovora niti su mogli pregovarati o ovim dijelovima ugovora, a niti im je te dijelove itko protumačio, tim više što ni javni bilježnik nije ekonomske struke niti mora znati tumačiti trećima ovakve ugovorne odredbe, dočim povrh toga tužitelji nisu ni bili u I tuženikovo poslovnici u Austriji pa da bi vidjeli neke plakate, slijedom čega ne prihvaća iskaz I tuženikova zakonskog zastupnika kao neuvjerljiv i suprotan ovim dvama iskazima, tim više što je I tuženik sam sastavio ovaj ugovor i pripadne opće uvjete poslovanja, slijedom čega sud ocjenjuje dokazanim da se o ovim dijelovima ugovora nije pojedinačno pregovaralo.

11. Slijedom toga su ove navedene dvije ugovorne odredbe suprotne odredbi čl. 3. st. 2. Direktive, što odgovara čl. 96, st. 2. Zakona o zaštiti potrošača te stoga sud ocjenjuje da tuženici nisu dokazali posjedovanje pojedinačnog pregovaranja po odredbi čl. 96, st. 4. istog Zakona, budući nije prihvaćen iskaz prvotuženikova zakonskog zastupnika.

12. K tomu, ove ugovorne odredbe su paušalne, jer ne sadrže prilike koje uvjetuju ugovorne promjene te su suprotne čl. 99. i čl. 100. istog Zakona tj. nisu jasne prosječnom potrošaču niti su razumljive same po sebi, posebice kad kreditoprimci tj. tužitelji nisu po zvanju i zanimanju ekonomske struke.

13. Tako su ove ugovorne odredbe primjenom odredaba čl. 101, st. 1. i čl. 102, st. 1. istog Zakona utvrđene ništetnima.

14. Glede ugovorenih naknada iz toč. A predmetnog ugovora o jednokratnom trošku obrade od 1.500,00 eur i jednokratne naknade od 400,00 eura.

15. Glede ništetnosti ugovorne odredbe o naknadama pravno shvaćanje Vrhovnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj Su IV-308/2020 od 5. studenog 2020. godine jest da je ugovorna odredba iz ugovora o kreditu kojim je ugovoreno pravo banke na naknadu za prijevremenu otplatu kredita u smislu odredbe čl.49. Zakona o zaštiti potrošača može biti utvrđena ništetnom, ako se o toj odredbi nije pregovaralo a presudom Europskog suda za ljudska prava u spojenim predmetima C-229/19 i C-289/19 je utvrđeno da odredbe Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima treba tumačiti na način da odredba sadržana u aleatornom ugovoru sklopljenom između prodavatelja robe i pružatelja usluga i potrošača, kao što se to ugovori o leasingu dionica, mora smatrati nepoštenom ako se s obzirom na okolnosti sklapanja predmetnog ugovora i uzimajući u obzir datum njegova sklapanja tom odredbom može tijekom njegova

ispunjavanja prouzročiti znatnija neravnoteža u pravima i obvezama stranaka, i to čak i u slučaju ako bi ta neravnoteža nastupila samo ako bi se ostvarile određene okolnosti ili ako bi navedena odredba u drugim okolnostima mogla čak koristiti potrošaču te u tim okolnostima je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri je li odredba kojom se unaprijed utvrđuje prednost koju prodavatelj robe ili pružatelj usluga ostvaruje u slučaju prijevremenog raskida ugovora o kreditu mogla prouzročiti takvu neravnotežu od trenutka sklapanja navedenog ugovora, uzimajući u obzir okolnosti sklapanja ugovora, kao i da odredbe ove Direktive treba tumačiti na način da se prodavatelj robe ili pružatelj usluga, koji je kao prodavatelj potrošaču nametnuo ugovornu odredbu koju je nacionalni sud, kada se ugovor može održati na snazi bez te ugovorne odredbe proglasio nepoštenom i posljedično ništetnom ne može pozivati na zakonsku naknadu štete predviđenu dispozitivnom odredbom nacionalnog prava koja bi bila primjenjiva da ne postoji navedena ugovorna odredba. Tako i Ustavni sud Republike Hrvatske, U-III-323/22 od 13. srpnja 2023. godine, kao i Vrhovni sude Republike Hrvatske Rev-634/2024 i Rev-1402/2024. Također je presudom Suda EU od 23. travnja 2026. broj C-744/24 utvrđeno stajalište da se u ukupni iznos kredita i iznos povlačenja kredita ne može uključiti ni jedan iznos namijenjen podmirenju obveza ugovorenih na temelju tog ugovora o kreditu poput administrativnih troškova i naknade bilo koje vrste koju potrošač mora platiti, a nije ni dvojbeno da ih je prvotuzenik naplatio iz kredita.

16. Po ocjeni ovoga suda isto stajalište vrijedi i za ugovornu odredbu o naknadi za sklapanje kredita, tj. jednokratne troškove obrade od 1.500,00 eur i jednokratnu naknadu od 400,00 eur koja nije specificirana, prihvaćajući I tužiteljjev iskaz u tom dijelu kao životan i uvjerljiv da s njim tuženik nije pregovarao o ovoj naknadi već je dobio unaprijed pripremljen ugovor s tuženikove strane, uzevši u obzir njegovo zanimanje u vrijeme sklapanja ugovora tj. bio je grafičar, dočim nije dokazano da bi II tužiteljica bila zvanja ili zanimanja ekonomske struke ili da je bila sklapala ugovor za poslovne potrebe te je tako utvrđeno da je tuženik unaprijed sastavio ugovor, što i nije prijeporno te se o njemu nije pregovaralo posebice o ovima ugovornim odredbama naknadama te tužiteljima te odredbe nisu bile ni protumačene.

17. Odredbom čl.6. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05-155/23) je propisano da je zabranjeno ostvarivanje prava iz obveznog odnosa suprotno svrsi zbog koje je ono propisom ustanovljeno ili priznato. Čl.10, st.3. istog Zakona je propisano da je sudionik u obveznom odnosu dužan se suzdržati od postupka kojim bi se otežalo ispunjenje obveze drugog sudionika, u ostvarivanju svog prava.

18. U odnosu na ove dvije naknade koje su ugovorene, sud ocjenjuje da je i ova ugovorna odredba ništetna, budući se o njoj nije pregovaralo te je suprotna navedenim načelima obveznoga prava, zbog čega tužitelji nisu mogli utjecati na sadržaj ove ugovorne odredbe niti njenu visinu, sve prihvaćajući I tužiteljjev iskaz kao životan i uvjerljiv zbog prethodno obrazloženih razloga, a to primjenom odredbe čl. 102, st.1. Zakona o zaštiti potrošača u svezi s odredbom čl.322, st.1. Zakona o obveznim odnosima (NN35/05-155/23) pa primjenom odredbe čl.323.st.1. istog Zakona svaka je ugovorna strana dužna vratiti drugoj što je primila na osnovi takvog ugovora, a na osnovi odredbe čl.324, st.1. istog Zakona ništetnost neke odredbe ugovora ne povlači ništetnost ugovora, ako on može opstati bez ništetne odredbe i

ako ona nije bila uvjet ugovora ni odlučna pobuda zbog koje je ugovor sklopljen, koje pretpostavke nisu ispunjene u ovom slučaju jer ugovorena naknada nije bila uvjet ugovora a niti je po tužiteljevom iskazu bila odlučna pobuda već mu je trebao kredit kojeg će moći otplatiti. Sve i da su ispunjene odredbe čl.324, st.1. Zakona o obveznim odnosima, već da je riječ o odlučnoj pobudi zbog koje je ugovor sklopljen, opet treba primijeniti odredbu čl.324, st.2. istog Zakona budući je posebnim propisom tj. Zakonom o zaštiti potrošača ustanovljena ništetnost upravo da bi ugovor bio oslobođen te odredbe i vrijedio bez nje. Također odredba čl.326, st.2. Zakona o obveznim odnosima se ne primjenjuje, premda je ugovor u cijelosti ispunjen prije utuženja, jer uzrok ništetnosti nije bila zabrana manjeg značenja tj. ovdje je riječ o tuženikovom postupanju suprotno načelu savjesnosti i poštenja što je osnovno pravilo obveznih odnosa, a u svezi s odredbom čl. 102, st. 2. Zakona o zaštiti potrošača.

19. Nadalje, glede osnovanosti tužbenog zahtjeva iz toč. B4. klauzula o promjenjivosti kamata: ako nije ugovoreno drugačije vrijedi slijedeće: vjerovnik ima pravo promijeniti uvjete iz ugovora u skladu s novčanim i kreditnim prilikama ili prilikama na tržištu kapitala ili ekonomskim prilikama zajmoprimca..., sud ocjenjuje da pojmovi koje banke koriste u unaprijed pripremljenim ugovorima, uključujući i dio koji se odnosi na promjenjive kamatne stope i način njihova obračuna, visoko stručna te razumljiva onima koje se bave bankarskim poslovanjem, dočim je za prosječnog korisnika kredita takva terminologija apsolutno nerazumljiva, tj. da unatoč tomu što je ugovorna odredba tužene banke koja je uređivala pitanje promjenjive kamatne stope, uključujući i razloge koji utječu na njenu promjenu tijekom trajanja kreditnog razdoblja, nisu im mogle biti razumljive, dočim razlozi za promjenjivost kamatnih stopa, kako su prikazani u predmetnom članku ugovora se zaista ne mogu smatrati načelnim i objektivnim kriterijima koji bi trebali omogućiti korisniku kredita da provjeri opravdanost razloga za promjenu kamatnih stopa tijekom razdoblja trajanja kredita.

20. Nije prieporno da je I tuženik sastavio ugovor o kreditu.

21. Slijedom toga proizlazi da je takvo unošenje neodređene formulacije glede promjenjivih kamatnih stopa u ugovore o kreditu suprotno načelima obveznog prava jer je tim od samog početka ugovornog odnosa korisnik kredita doveden u neravnopravan položaj u odnosu na banku budući je formulacija ugovornih odredbi o promjenjivima kamatnim stopama bila takva da su na osnovi njih tužitelji jedino mogli znati kolika je visina kamatne stope na dan sklapanja ugovora o kreditu, dočim nije bilo moguće ocijeniti zašto, kako i na osnovi čega te u kojem smjeru će se tijekom kreditnog razdoblja te kamatne stope kretati, a ponajmanje su tužitelji na to mogli utjecati.

22. Na osnovi takvih ugovornih odredbi i nedostatka jasno definiranih parametara za promjenu kamatnih stopa, koji bi bili razumljivi prosječnom korisniku kredita, osim kamatne stope koja je bila navedena u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu, buduća kamatna stopa ugovorena kao promjenjiva nije bila određena niti određiva te je sadržaj takve ugovorne odredbe bio nejasan i nerazumljiv tužiteljima.

23. Budući su banke kao visokospecijalizirane novčarske ustanove, kojim je predmet poslovanja plasiranje potrošačima raznih novčarskih proizvoda, bile su

dužne odgovorno pristupiti svakom pojedinom korisniku kredita i pomoći mu da u okviru zakonom dopuštenih mogućnosti se koristi njihovim uslugama, ali ne na korisnikovu štetu te je znanje i iskustvo banaka u kreditnom poslovanju u odnosu na znanje o tim poslovima prosječnog korisnika kredita nadmoćno pa sud smatra da upravo zato su banke bile dužne svakog korisnika kredita ozbiljno informirati o smislu i sadržaju odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i upozoriti ga na parametre o kojima ta stopa ovisi u budućem razdoblju, a nema dokaza da je I tuženik to činio u predmetnom razdoblju, zadovoljivši se nedorečenim i nerazumljivim formulacijama o takvoj svoti iz unaprijed sastavljenog standardnog ugovora, koja je stopa onda korisnicima kredita ostala nerazumljiva.

24. Nadalje, ugovorne kamate u ugovoru o kreditu sadržajno su naknada koju se korisnik kredita obvezuje platiti za korištenje novčanih sredstava koje mu banka odobrava na određeno vrijeme uz obvezu vraćanja tog novca te u vrijeme i na način kako je ugovoreno, slijedom čega ugovorna kamata mora biti određena tj. određiva u smislu odredbe čl. 269, st. 1. i čl. 272, st.1. Zakona o obveznim odnosima, a sam ugovor o kreditu je dvostrani pravni posao u odnosu na kojeg vrijede načela obveznog prava poput ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima, jednake vrijednosti uzajamnih davanja, savjesnosti i poštenja te zabrane zlorabe prava. Slijedom toga je jasno da neodređena ugovorna odredba glede promjenjive kamatne stope kako je to učinio I tuženik jest suprotna navedenim načelima obveznog prava jer su od samog početka ugovornog odnosa tužitelji kao korisnici kredita dovedeni u neravnopravan položaj u odnosu na I tuženika kao davatelja kredita, jer je ta odredba bila takva da nije omogućavala tužiteljima procjenu, niti približnu, kako će se ta kamatna stopa kretati pa slijedom toga ta promjenjiva kamatna stopa nije bila određena niti određiva, dočim prosječnom korisniku kredita objektivno takav sadržaj nije mogao biti niti bio razumljiv pa takva ugovorna odredba uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, usuprot načelima obveznog prava.

25. Slijedom toga je tužbeni zahtjev osnovan u ovom dijelu, primjenom odredbe čl. 322, st.1. i čl. 324, st.1. navedenog Zakona o obveznim odnosima, dakle ništetan je u navedenom dijelu tog ugovora, u odnosu na tako ugovorenu mogućnost promjene kamatne stope, jer nema dokaza da su ove ugovorne odredbe bile odlučne pobude zbog kojih su ugovori sklopljeni niti su bile uvjet tih ugovora.

26. U odnosu na ništetnost Sporazuma o reguliranju međusobnih odnosa od 16. rujna 2019. godine sklopljenoga između I tuženikova pravnog prednika i II tuženika iz toč. 3. tužbenog zahtjeva, sud ocjenjuje da je sklopljen sukladno odredbi čl. 80, st. 1. Zakona o obveznim odnosima, jer su navedene ugovorne strane te da I tuženikov prednik ustupa tj. prodaje II tuženiku svoju tražbinu prema tužiteljima tj. nenamjerenu novčanu tražbinu te ima sve bitne sastojke, dočim ni tužitelji ne dokazuju da nisu znali koliko nisu ispunili svoje obveze I tuženiku po ugovoru o jednokratnom kreditu u vrijeme sklapanja ovog sporazuma te ovaj dio tužbenog zahtjeva nije osnovan.

27. U odnosu na dio tužbenog zahtjeva iz odjeljka B Ugovora o kreditu, toč. 11. o zaštiti podataka: primatelj kredita izjavljuje svoju suglasnost da se svi podaci koji se odnose na njega u okviru ovog kreditnog ugovora predaju dalje na uobičajen

način bankama, osobito u interesu zaštite vjerovnika, tužitelji se pozivaju na odredbu čl. 6, st. 1. Zakona o zaštiti osobnih podataka (NN 103/03-106/12).

28. No, ovdje treba primijeniti odredbu čl. 6, st. 1., točka a i f Opće uredbe o zaštiti osobnih podataka.

29. Dakle tužitelji jesu dali privolu za obradbu svojih podataka tj. imena, adrese i OIB-a u okviru ovog ugovora o jednokratnom kreditu na uobičajen načinu bankama, a jedan od tih načina jest i I tuženikovo ostvarivanje naplate tražbine tj. kredita. Također, obrada je potrebna za ostvarenje legitimnih interesa I tuženika kao voditelja obrade i II tuženika kao treće strane, jer je uobičajeno da banke i oni kojima je ustupljena tražbina žele i hoće naplatiti tražbinu po ovom ugovoru o kreditu što je i svrha njihova poslovanja. pri tomu tužitelji nemaju jači interes niti su njihova temeljna prava i slobode jače u odnosu na tuženike, budući su savjesnost i poštenje te ispunjenje ugovora kako glasi osnovna načela obveznog prava koji vrijede i za tužitelje te su razumno mogli i očekivati da će I tuženik pokušati na zakonit način naplatiti svoju tražbinu po ovom ugovoru o jednokratnom kreditu koju tužitelji nisu ispunili u cijelosti, pa makar i na ovaj način tj. ustupom tražbine trećoj osobi tj. II tuženiku.

30. Tako ovo prikupljanje navedenih tužiteljevih podataka nije bilo suprotno čl. 6, st. 1. Zakona o zaštiti osobnih podataka budući je sporazum između oba tuženika sklopljen zakonito, a svrha prikupljanja je dopuštena naplata tražbine po ugovoru o jednokratnom kreditu te ovaj dio tužbenog zahtjeva sud ocjenjuje neosnovanim.

31. Slijedom toga su utvrđene ništetnim odredbe ugovora o jednokratnom kreditu kao u toč. I izrjeke tj. oni koji se odnose na jednokratne troškove obrade i jednokratnu naknadu te da kod promjene uvjeta dolazi do promjene roka dosjelnosti, za fiktivnu godišnju kamatnu stopu kod zakašnjenja plaćanja vidi plakat na šalteru iz odjeljka A tog ugovora kao i za obračun preko računa: kreditni račun... može ga se teretiti za povlačenje, kapitala, kamate i sve dodatne pristojbe (provizije, troškove, izdavanje gotovine itd.) sve troškove... iz odjeljka B ugovora kao i za klauzulu o promjenjivosti kamata: ako nije ugovoreno drugačije vrijedi slijedeće: vjerovnik ima pravo promijeniti uvjete iz ugovora u skladu s novčanim i kreditnim prilikama ili prilikama na tržištu kapitala ili ekonomskim prilikama zajmoprimca... iz toč. 4. odjeljka B ovog ugovora, a odbijen je dio tužbenog zahtjeva kao u toč. II izrjeke tj. za točku 11. odjeljka B zaštita podataka, primatelj kredita izjavljuje svoju suglasnost da se svi podaci koji se odnose na njega u okviru ovog kreditnog ugovora predaju dalje na uobičajen način u bankama, osobito u interesu zaštite vjerovnika... kao što je odbijen i dio zahtjeva za utvrđenjem ništetnim sporazuma o reguliranju međusobnih odnosa od 16. rujna 2019. godine sklopljen između pravnog prednika I tuženika i II tuženika.

32. Glede visine tužbenog zahtjeva, tuženici niti ne poriču da su zahtijevane svote od 1.500,00 eur i 400,00 eur naplaćene 5. ožujka 2009. godine te po odredbi čl. 27, st. 1. Zakona o obveznim odnosima tužitelji imaju pravo na zatezne kamate od tog dana kao dana dospelosti, a po odredbi čl. 323, st. 1. istog Zakona također imaju pravo na isplatu ovih svota kao posljedice ništetnosti ugovornih odredaba o te dvije naknade, sve po stopi propisanoj odredbom čl. 29, st. 1. i 8. istog Zakona uz uvećanje od pet tj. tri postotna boda, jer nije riječ o trgovačkom ugovoru.

33. Primjenom odredbe čl. 3, st. 1. toč. 1. Zakona o zaštiti potrošača je sud utvrdio da je I tužitelj potrošač s obzirom na njegovo zanimanje grafičara u vrijeme sklapanja ugovora, a za II tužitelja nema podataka o suprotnom tj. da bi joj ovaj kredit trebao za neke poslovne svrhe, dočim tuženi nisu dokazali suprotno, premda je na njima teret dokazivanja.

34. Zatezne kamate na trošak parničnog postupka bi tekle po odredbi čl. 151, st. 3. Zakona o parničnom postupku, a nije osnovan dio tužbenog zahtjeva za nalaganjem solidarne naknade ovog troška tuženicima, jer to nije ugovoreno niti propisano zakonom. No, s obzirom da su stranke po ocjeni ovog suda uspjele djelomično u približno jednakim dijelovima, to je primjenom čl. 154, st. 4. Zakona o parničnom postupku odlučeno kao u toč. III izreke tj. da svaka strana snosi svoj trošak ovog postupka.

U Zagrebu, dana 10. srpnja 2026. godine

Sudac
Nikola Raguz

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može uložiti žalbu Županijskom sudu u roku 15 dana od uručenja prijepisa. Žalba se podnosi putem ovoga suda.

DNA:

- opunomoćenicima stranaka

Broj zapisa: **9-3088a-7dc2b**

Kontrolni broj: **01df0-9fabe-6a5ec**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.